

Quá trẻ con. Nhưng... rất quyến rũ!

Phần hai của “Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học nhé!” ^^

Tôi gọi Ju là “anh” và xưng “chị”!

- Này Ju, sao anh để điểm thể dục thấp thế này hả?

- Anh thích thể dục. Chị làm gì được!

- Bộ điên hả Ju.

- Thế chị có cách nào giúp anh không?

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau rồi cũng gục gặc đáp.

- Được rồi. Mai chị sẽ gọi anh dậy tập chạy.

- Haha. Ngày xưa anh cũng giúp chị điểm thể dục còn gì. Giờ coi như đền đáp lại công ơn ngày xưa. Có gì đâu mà chị nhăn nhó.

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Ju, tôi giậm chân bành bạch trước cửa, càu nhàu.

- Đúng là đồ cáo già gian ác. Cố tình chứ gì?

- Ủ' đây.

- Đúng là đồ trẻ con. - Tôi tức tối.

- Haha. Xem ai cao hơn.

Tôi đóng cửa! Như mọi ngày!

Lần nào cũng vậy, nói chuyện với Ju chừng 5 phút trở lên là y như rằng tôi bị trêu cho tức điên người. Nhưng cũng chẳng biết ầm ức thế nào, bởi kiểu nói chuyện của tôi và Ju luôn là thế này: Ju đang gặp vấn đề gì đó nhưng chẳng thiết tha mấy việc giải quyết vấn đề đang gặp phải, trong khi ấy tôi lại la ó và kêu giúp Ju, sau đó thì lại té ngựa ra rằng, Ju cố tình đưa tôi vào bẫy!

Ju trẻ con. Cực kì trẻ con!

Ju vẫn tranh với tôi vị trí ngồi ngược sau yên xe, vẫn ngang nhiên giật của tôi một quả bóng bay để chọc cho nổ, cố tình trát lớp kem bánh gato lên mặt tôi khi hai đứa ăn bánh, thản nhiên chụp ảnh tôi một cách bất thành hình rồi làm ảnh nền điện thoại, khi tôi kêu xóa đi thì Ju một mực khẳng định : - Đây là bức ảnh đẹp nhất anh từng thấy đấy.

Đến khi tôi lườm Ju, thì Ju cười rồi chạy biến đi, kịp để tôi nghe thấy 5 từ:

- Nói dối ngược mồm ghê!

Vậy đấy!

Nhiều lúc, Ju逗 tôi bằng câu nói quen thuộc:

- Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?

Tôi hậm hực đáp.

- Công nhận là tuyệt, nhưng là tuyệt trong cơn tức!

Lúc ấy, Ju không nói gì, chỉ lẳng lặng mang đàn ghi-ta ra đánh cho tôi nghe một bản nhạc nào đó. Có khi là một bài hát Việt quen thuộc, cũng có khi là những giai điệu ngọt ngào của Shayne Ward, vì Ju biết, tôi cực mê nhạc của Shayne, nhưng cũng có khi lại là những nốt nhạc vô cùng trong trẻo Ju sáng tác.

Tôi chỉ biết im lặng rồi ngồi như tượng khi nghe Ju đàn. Lúc ấy, quên hết giận dỗi, quên hết ấm ức. Ju vẫn đùa với tôi rằng.

- Cây đàn của anh là cây đàn thần đấy!

Tôi ngẫm cũng đúng! Chỉ có đàn thần mới khiến người nghe mê mẩn đến vậy chứ!

Bước sang năm 3 Đại học, tôi có nhiều những bài tập thực hành hơn. Học báo chí, nên tôi thường xuyên phải viết bài. Còn Ju mới vào năm nhất, khá rảnh

rồi. Thời gian chênh lệch nhiều, nên gần đây, tôi ít gặp Ju.

Hôm nay Chủ Nhật, đang sắp xếp lại một vài chồng sách cũ, thì bất chợt.

- Chị kia. Sang đây ăn cơm với anh!

Tôi vừa giật mình, vừa mắc cười. Quay lại, đã thấy Ju đứng ở cửa. Tôi giả dò.

- Thôi. Em cứ ăn đi.

- Thế...Không chào chị!

Tôi ngẩn người nghĩ ngợi, sau rồi mới hỏi lại.

- Tưởng ngày trước anh nói khác chứ? Hay là do chị nhớ nhầm?

Ju vẫn thập thò ngoài cửa, lạnh lùng đáp.

- Chị vẫn còn nhớ cơ à?

- 1 năm trước chứ mấy. Cứ làm như cả thế kỉ không bằng. - Tôi bĩu môi.

- Chính xác là 1 năm 4 tháng, 3 ngày, 12 giờ.

Tôi choáng!

Đúng là dân Tự nhiên có khác. Trí nhớ đúng là tốt thật. Tôi cười cứng ngắc, đáp.

- Lâu dữ ha!

Ju nhúu mày, hỏi lại.

- Hey chị. Biết thứ bảy tuần này là ngày gì không?

Tôi cũng cố nhớ lại xem thứ bảy tới chính thức là ngày gì. Nhưng rồi tôi cũng chẳng thể nhớ ra.

- Chị không nhớ.

- Là thật hả? - Ju hỏi lại.

- Ủ. - Tôi chắc chắn.

- Kỉ niệm tròn 3 tháng

Nhìn điệu bộ ngập ngừng như có điều gì khó nói của Ju, tôi vừa buồn cười, vừa sốt ruột. Giục.

- Nói mau lên Ju.

- 3 tháng....

- Làm sao? - Tôi cáu.

- 3 tháng chúng ta yêu nhau! - Ju buột miệng.

Nói xong câu ấy, cả tôi và Ju đều tròn mắt nhìn nhau. Mặt Ju bắt đầu đỏ dần, rồi, chẳng nói chẳng rằng, Ju vụt chạy vào phòng của mình.

Hahaha....

Tôi cười lớn. Cười đến mức quặn cả ruột. Trời ạ, lại con ngại ngùng khi nói điều đó nữa. Đúng là cái đồ trẻ con!

Tôi đứng trước cửa phòng của mình mà gào lên 6 chữ quen thuộc:

- Đúng là cái đồ trẻ con.

Nhưng lần này, Ju không đáp lại tôi với lời thách thức: Xem ai cao hơn ai.

Tôi có nghe thấy tiếng ghi-ta từ phòng Ju, sau rồi nghe thấy giọng trầm trầm của Ju.

“Tình yêu không cần nói, chỉ cần cảm nhận thôi anh nghĩ cũng đủ rồi.”

Ju chỉ hát đúng 1 câu ấy trong khi đánh ghi-ta hết một bài. Tôi vẫn đứng ở trước cửa, lặng lẽ nghe bài đàn của Ju.

Thật ra, cả tôi và Ju chưa từng nói với nhau một câu kiểu: “Anh thích chị”
“Chúng ta là một đôi.”

Chỉ có lần duy nhất, khi Ju vừa thi Đại học xong, Ju có nói với tôi rằng.

- Chị làm bạn gái anh nhé!

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Rồi có những chiều băng qua những con phố cổ Hà Nội, những buổi trưa ăn kem ở Naïve, những buổi sáng dậy sớm để chạy nâng điểm thể dục, những lời trêu đùa, những lần bực tức, tiếng cười, tiếng đàn, tiếng gió... hòa lẫn, đan xen vào nhau. Lung linh, trong veo như những tia nắng đầu hè.

Tôi biết, tôi là mối tình đầu của Ju.

Mối tình đầu cũng như bong bóng xà phòng vậy. Đẹp và trong. Mỏng manh. Dễ vỡ.

Và yêu một người con trai kém tuổi mình, cũng vậy.

- Hey! Chị lại bị tiếng đàn ghi-ta của anh làm cho điêu đứng rồi à?

Ju lúc nào cũng vậy, chỉ giỏi làm tôi giật mình thôi. Nhưng nhìn đôi mắt long lanh và nụ cười nửa miệng của Ju, tôi chẳng thể giận lâu được.

- Nếu điều đó là thật thì sao? - Tôi vênh mặt hỏi lại.

Ju trên tay vẫn cầm cây đàn, khẽ cúi người xuống, giả đồ nghiêm giọng.

- Lần sau không được kêu anh là trẻ con.

Tôi cãi.

- Việc này có liên quan gì đến vụ “Điêu đứng” kia hả?

- Ừ. - Ju một mực khẳng định.

- Liên quan thế nào?

Ju không nói không rằng. Tự động bước cách xa tôi độ khoảng 10 bước chân. Tôi nhú mày, lăm bằm.

- Đây là câu trả lời hả?

Ju lắc đầu, sau rồi đứng đến bước thứ 10, mới quay mặt lại phía tôi, nhăn nhó.

- Vì chỉ có trẻ con mới bị điều đứng bởi tiếng đàn ghi-ta của trẻ con thôi. Haha. Chị kêu anh trẻ con thì có khác nào tự nói bản thân mình? Còn nữa, đứng đến vai anh còn bày đặt. Đồ chị trẻ con. Haaha.

Tôi tím mặt. Giậm chân bành bịch trước cửa. Gào lên.

- Ju! Ju! Đứng lại ngay!

Dù tôi biết thật vô ích khi nói 2 từ ” đứng lại ngay” nhưng tôi vẫn cứ gào như vậy suốt một chặng dài khi đuổi theo Ju!

Cho đến khi tóm kịp áo Ju (nếu không kể mảnh tôi giả vờ bị chuột rút để Ju quay lại thì chắc tôi cũng chẳng thể bắt kịp chàng trai cao gần mét tám), khi tóm được tay Ju, đánh cho vài cái, cấu cho vài cái, khi ấy tôi mới...xuôi gịen.

Rồi, cũng bắt bằng được Ju công về nhà. Khi ấy, Ju càu nhàu.

- Thế bây giờ ai là trẻ con. Hả?

Tôi cười khanh khách sau lưng Ju, thích chí reo lên.

- Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?

- Tuyệt gì? Nặng chết đi được đấy.

- Vậy để chị xuống. - Tôi bắt đầu thấy bực.

- Ngồi yên. Công cả thế giới trên lưng. Không nặng mới lạ đấy!

Tôi cười. Và cũng biết là Ju đang cười. Cũng đoán là mặt Ju sẽ đỏ. Nhưng tôi

không trêu lại Ju, đưa mắt dõi theo những ánh đèn điện đường hai bên. Bình thường, đèn điện đường vẫn lung linh và ấm áp thế này ư?

Thứ năm, tôi có một bài thực tập ở tòa soạn báo tuổi teen. Rồi lớp học chính, tôi vội đến ngay tòa soạn, biết là Ju hôm nay có tiết thể dục ngoại khóa ở trường, nên tôi cũng không nhắn tin cho Ju nói trước.

Tòa soạn hôm nay cũng khá nhiều sinh viên thực tập. Chúng tôi được tham quan tòa soạn, nghe về quá trình biên tập báo, tìm tài liệu và phóng vấn. Cuối giờ, có một chương trình giao lưu nho nhỏ. Ngồi trong hàng hàng ghế khán giả, tôi khá là tò mò về nhân vật sẽ xuất hiện ngày hôm nay, bởi nghe đâu, đó là một người xuất sắc.

Tới giờ, khi chị dẫn chương trình giới thiệu tên Nguyễn Nhật Minh, tôi có hơi ngờ ngờ. Cho đến khi, người bước ra khỏi cánh gà, là Minh.

Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

Phía trên sân khấu, Minh vẫn cười tươi với tất cả mọi người, bình tĩnh trả lời câu hỏi của chị dẫn chương trình. Dưới này, tôi chẳng còn nghe thấy nội dung chương trình giao lưu nữa, trong đầu, hiện hữu toàn những câu hỏi mà tôi không thể trả lời.

Chẳng phải là gần 6 tháng trước, Minh đã sang Mỹ du học rồi sao? Chẳng phải là cũng vừa mới đây thôi, Minh có gọi điện cho tôi và nói vẫn đang ở Mỹ, Minh còn dặn khi nào về Hà Nội, nhất định tôi phải chỉ cho Minh biết Hà Nội có gì thay đổi không.

Nhưng....

“Nguyễn Nhật Minh là một chàng trai đa tài, khi vừa đạt thành tích xuất sắc trong học tập với kết quả luôn dẫn đầu trường trong 3 năm qua. Ngoài ra, công việc kinh doanh của Minh cũng phát triển...”

Tôi chẳng biết nên tin vào lời giới thiệu kia, hay là nên tin vào những gì mà Minh vẫn nói với tôi, qua điện thoại.

Cuối giờ, tôi tách mình ra khỏi đám đông bên dưới sân khấu.

Đưa mắt đảo dác tìm Minh, nhưng cậu ấy đã biến mất. Tôi vội lục điện thoại để gọi cho Minh, nhưng rồi nhìn chiếc điện thoại đã sập nguồn vì hết pin, tôi đành bất lực.

Rời tòa soạn, tôi đi bộ ra bến xe Bus. Cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ. Một giấc mơ mà tôi không biết nó có phải là thật hay không. Một giấc mơ mà tôi vẫn nghĩ, chắc là tôi đang nằm mơ thật.

Rồi cho đến khi sau lưng có vang lên tiếng gọi, tôi mới biết, đây không phải là một giấc mơ.

- Ki?

Tôi biết, tôi biết đấy là Minh. Vẫn cách nửa hỏi, nửa như gọi ấy chẳng lẫn đi đâu được. Nhưng tôi không quay lưng lại, chính xác là không đủ can đảm để đối mặt với Minh, đối mặt với những gì tôi vừa trải qua. Minh không sang Mĩ, sao lại đối tôi làm chi?

Tôi nghe thấy tiếng bước chân rất gần, Minh xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười tinh anh quen thuộc, nhẹ nhàng hỏi.

- Bất ngờ lắm đúng không?

Tôi vẫn im lặng. Sau tất cả, rốt cuộc thì Minh vẫn chẳng coi tôi là một người bạn được. Tôi thậm chí còn không được biết sự thật, vẫn còn tin những gì Minh nói.

- Xin lỗi Ki. Thực ra Minh không có đi Mĩ.

- Vậy nếu hôm nay không gặp Minh ở tòa soạn, thì Minh định nói dối Ki đến bao giờ? - Tôi hỏi.

- Minh cũng vẫn gặp Ki vào hôm nay. Vẫn sẽ nói cho Ki sự thật. Sẽ nói cho Ki biết lí do vì sao Minh không đi Mĩ. Nói tất cả. Tin Minh đi.

Tôi còn nhớ vào cuộc điện thoại cuối Minh gọi cho tôi, Minh có nói “Thứ năm tuần này, gặp Ki ở Hà Nội nha”. Khi ấy, tôi tưởng Minh nói đùa, chỉ cười.

Nhưng giờ thì, tôi gặp Minh ở Hà Nội. Như những gì Minh đã nói. Nhưng bất ngờ quá!

Đắn đo một chút, tôi có hỏi Minh.

- Vậy sao Minh không đi Mĩ?

Minh và tôi cùng đi bộ qua những con phố cổ quen thuộc. Giữ lời hứa, tôi có dẫn Minh tới một vài góc khác của Hà Nội, ngồi xuống một quán vỉa hè ăn bún than, cùng Minh chụp vài tấm ảnh về Hà Nội. Hà Nội hôm nay vẫn nhộn nhịp như vẻ vốn có.

Minh chở tôi về bằng chiếc xe đạp quen thuộc. Tôi không nghĩ rằng Minh còn giữ nó. Chiếc xe đạp màu vàng chanh vẫn cùng tôi và Minh băng qua những con đường đầy cúc trắng những ngày nắng, lẫn cả vào những cơn mưa chuyển mùa, và giờ, nhẹ tênh lướt qua những quán vỉa hè quen thuộc. Đường về nhà tôi, là những kỉ niệm về Minh, bởi tôi nhớ ngày đó, tôi cố tình chuyển nhà tới nơi này, vì con đường này là một phần trong kí ức của tôi về Minh.

Minh vẫn im lặng suốt một quãng đường dài. Tôi đoán, cậu ấy cũng bất ngờ lắm khi thấy con đường quen thuộc ngày xưa. Nhưng, tất cả cũng chỉ là những mảnh kí ức phút chốc rực lên. Như những đốm lửa đã lụi tàn bỗng lóe sáng khi gặp một cơn gió thoảng qua. Chỉ có vậy mà thôi!

Nhưng cũng vừa mới đây thôi, khi tôi có hỏi “Vậy sao Minh không đi Mĩ”. Minh nói:

“Vì ở Mĩ không có Ki.” Tôi có thấy trong mắt Minh hình ảnh lúng túng của mình. Tôi biết rằng Minh đang rất nghiêm túc, và tôi cũng biết rằng, trái tim mình không yếu mềm.

Tôi cười, rồi dẫn Minh dạo quanh Hà Nội. Tôi chỉ biết làm như vậy!

Ngồi sau xe, tôi nhìn những vạch đường trắng đang chạy lùi, hỏi nhỏ.

- Minh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc. Đúng không?

Vòng quay xe đạp vẫn chậm chậm, tiếng Minh cười lẫn vào trong tiếng gió đang ù ù bên tai tôi.

- Ủ. Tớ đã rất cố gắng. Còn Ki thì sao? Cả Ju nữa?

Tôi có thấy giọng Minh hơi lạc khi nhắc đến Ju. Xốc lại chiếc balo trên vai, tôi vẫn nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại đang hết pin của mình, đáp.

- Ki vẫn vậy. Ju thì vẫn luôn nghịch ngợm và phá phách. Cả ngày mà hai đứa không cãi nhau, chắc mùa hè có tuyết mất.

- Hai người vẫn là một đôi hài hước. - Minh đùa.

Tôi im lặng không đáp. Bây giờ đã gần 10 giờ tối. Tôi biết rằng Ju sẽ lo lắng khi thấy tôi về muộn, sẽ bực mình nếu gọi điện cho tôi mà không được. Bỗng dưng, thấy muốn về nhà ghê gớm.

...

Chỉ cần qua khúc cua này, rẽ vào một con ngõ nhỏ và đi bộ chừng 5 phút là tới nhà tôi. Tôi kêu Minh dừng xe lại. Thấy vậy, Minh ngạc nhiên hỏi.

- Ủa. Tưởng Ki nói nhà Ki qua khúc cua này.

Tôi xua xua tay, cười.

- Thôi. Minh về trước đi. Ki đi bộ về được mà.

- Sợ Ju hiểu lầm hả?

Câu hỏi ngược lại của Minh khiến tôi có chút đắn đo. Sau rồi không hiểu mình đang suy nghĩ điều gì, tôi gật đầu cái rụp. Minh cười xòa.

- Haha. Ủ. Vậy Ki đi trước đi. Hẹn gặp lại.

Tôi đáp ừ, rồi cũng nhanh chóng rẽ vào con đường quen thuộc.

...

Cổng vẫn mở và nhà bên cạnh điện bật sáng chường. Tôi biết rằng Ju vẫn thức, nhưng tôi cũng không đủ dũng khí để liếc qua phòng Ju, định bụng về nhà

cắm sạc điện thoại, nhắn tin cho Ju và ngày mai sẽ cho Ju biết chuyện về Minh. Nghĩ vậy, tôi lục tìm chìa khóa cửa phòng trong cặp, lập cặp mở cửa.

- Bộ chị vừa đi ăn trộm về à?

Tim tôi như muốn nhảy vọt ra ngoài, quay sang, gặp ngay nụ cười nhăn nhó của Ju. Tôi quên hết mọi chuyện lúc này định làm, bực bội quát.

- Tôi mà bị bệnh tim chắc có ngày tôi chết oan!

Ju cười hì hì, gãi đầu thanh minh.

- Thì biết chị không mắc bệnh tim nên anh mới hù thế chứ. Mà chị đi đâu về muộn vậy?

Tôi vẫn cúi.

- Chị đi gặp bạn. Sao giờ này chưa ngủ vậy?

- Anh cũng vừa về mà. Hôm nay lũ bạn rủ đá bóng, nên về muộn. Điện thoại còn hết pin nữa, không biết gọi cho chị cách nào. Tưởng chị sẽ giận cơ, ai dè chị cũng về muộn. Vậy chị ăn gì chưa?

- Chị ăn rồi. - Tôi ngập ngừng.

- Vậy ngủ sớm ha. Anh đi ngủ đây.

Tôi vẫn cứ đứng ở cửa phòng mình cho đến khi Ju trở về phòng bên cạnh và khóa cửa lại. Vậy ra, hôm nay Ju cũng về muộn. Tôi cũng thở phào, vì tính Ju trẻ con lắm. Tôi sợ Ju sẽ nghĩ xa xôi khi tôi cho Ju biết rằng : Tôi vừa đi gặp Minh về.

Tôi biết rằng Ju sẽ hiểu tôi và Minh bây giờ chỉ còn là những người bạn, nhưng tôi không dám chắc Ju có tin vào tình cảm của tôi hay không, khi Minh quay lại và nói với tôi rằng: ” Vì ở Mĩ không có Ki”.

Đang là thời điểm giao mùa, nên thời tiết khá thất thường. Sáng sớm, trời hơi se lạnh. Tôi vẫn giữ lời hứa của mình, sang nhà Ju gọi dậy tập chạy để cải thiện điểm thể dục của Ju. Ấy vậy mà khi mở cửa cho tôi, Ju mắt nhắm mắt

mở than.

- Hay để 5 phẩy thể dục thôi chị. Anh nghĩ thể cũng qua rồi.

Tôi kêu lên.

- Sao kì vậy. Hôm trước chị đã nói là sẽ gọi dậy còn gì.

- Nhưng hôm nay lạnh lắm. - Ju cãi.

- Lạnh cũng phải dậy.

- Thôi. Để anh ngủ đi.

- Vậy ngủ đi! Đúng là trẻ con.

Tôi bực bội bỏ về. Ju đâu biết rằng tôi còn rất nhiều bài tập cần phải làm, hết bài tập trên lớp rồi đến cả bài tập ở tòa soạn, nhưng vẫn cố dậy sớm để giúp Ju, vậy mà Ju vẫn chẳng quan tâm gì đến điểm số thể dục của mình.

Tôi hậm hực lôi một chồng bài tập ra làm, xong xuôi, tôi đến trường sớm hơn mọi ngày. Cũng tự nhủ rằng, có lẽ giờ này chắc Ju lại trùm chăn ngủ tiếp.

—

Bài tập về buổi thực tập lần trước ở tòa soạn có một đoạn viết về cuộc giao lưu với học sinh xuất sắc, tôi cũng cảm thấy mình may mắn vì có quen với Minh. Trong khi lũ bạn cùng lớp la oai oái vì không nhớ hết những câu trả lời của Minh thế nào, tôi lại được ngồi nghe chính Minh kể lại.

Sau một hồi ghi ghi chép chép, tôi cũng thở phào về phần bài tập được giao. Minh chậm rãi khuấy cốc capuchino gần đó, rồi đẩy về phía tôi. Hỏi: - Nghe nói cậu rất thích uống Capuchino hương bạc hà?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cũng đoán ra là Minh đang đùa. Tôi cũng đẩy một cốc cà phê gần đó sát cạnh Minh. Hỏi lại: - Cũng nghe nói cậu thích uống đen không đường?

Cả tôi và Minh đều cười. Vẫn là những thức uống mà tôi và Minh vẫn gọi khi

đi cùng nhau.

Quán Naïve hôm nay không đông như mọi ngày và cũng bình lặng hơn. Chẳng biết có phải là do người ngồi cạnh tôi hôm nay không phải là Ju hay không, mà cảm giác khác trước rất nhiều. Hay cũng có thể là do tôi đến Naïve không phải để ăn kem, mà là dùng capuchino hương bạc hà!

Rời Naïve, tôi và Minh cùng đi bộ về trường. Chợt nhận ra cách nói chuyện của Minh vẫn vậy. Vẫn kiểu nói đủ ý, không quanh co. Vẫn ánh mắt đủ ấm áp để người đối diện có thể cảm nhận được sự quan tâm, vẫn nụ cười nhẹ nhàng vẫn đong đầy yêu thương. Minh vẫn là một chàng trai mà tôi từng biết. Chẳng có gì thay đổi, dù chỉ là một chút.

Tôi vẫn còn nhớ thứ 7 tuần này là một ngày đặc biệt với tôi và Ju, vậy nên tôi cũng cố gắng hoàn thành hết bài tập để thứ 7 có thể thoải mái cùng Ju lướt vèo qua những con phố mà chúng tôi hay tới.

Trái ngược với tôi, Ju hôm nay cứ là lạ và bỗng dưng ít trêu tôi hẳn.

Ban đầu tôi nghĩ chắc cũng bởi sau cái lần gọi dậy tập thể dục kia, Ju nghĩ cũng có “lỗi” với tôi nên không phá tôi nữa. Sau rồi tôi cũng đoán hay là do Ju đang gặp vấn đề điểm số thể dục. Hay là thấy người không được khỏe?

Nghĩ vậy nên khi Ju vừa mới đi học về, tôi hỏi.

- Hey Ju! Có khỏe không?

Ju không ngạc nhiên lắm khi tôi hỏi vậy, chỉ gật đầu. Sau rồi nói.

- Chị nhớ thứ 7 đến Naïve đúng giờ đấy. Anh đi ngủ đây.

Xong xuôi, Ju đi thẳng vào phòng của mình.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn theo cái bóng cao lêu nghêu của Ju. Lắm bầm tự hỏi bản thân rằng: Liệu đây có phải là Ju mà tôi quen biết không vậy?

Mà không thấy đói hay sao mà đi học về đã đi ngủ ngay? Nhưng biết tính Ju không thích bị ai làm phiền, tôi đứng ở cửa một lúc, sau rồi cũng quay lại chồng bài tập đang làm dở.

Thứ 7. Naïve khá đông khách.

Tôi hốt hải chạy đến chỗ ngồi quen thuộc, ngập ngừng.

- Xin lỗi. Xe đạp chị có vấn đề. Mà sao đi trước không rủ chị đi cùng?

Ju mỉm cười, nhìn tôi một lúc, sau mới phân bua.

- Thì đi riêng mới thú vị chứ? Mà xe của chị lại bị tuột xích à?

Tôi giả vờ nhăn nhó.

- Ủ. Cũng tại chị đi một mình nên mới bị tuột xích đấy.

- Xin lỗi chị nhé!

Tôi có hơi bất ngờ trước lời xin lỗi và nét mặt của Ju. Nhưng tôi cũng cố cười, đùa.

- Vậy cho chị ăn Kem đi.

Nhưng hôm nay, Ju không gọi những đĩa kem chậu đủ sắc màu như mọi ngày. Ju gọi 2 cốc capuchino hương bạc hà. Tôi thắc mắc.

- Sao gọi đồ lạ vậy Ju?

Ju khuấy đều cốc Capuchino cho tôi, rồi giục.

- Chị uống đi.

- Trả lời chị trước đi. - Tôi giục.

- Mỗi lần chuyển mùa, chị thường đau họng. Nhưng anh không biết, vẫn cùng chị ăn kem vào cuối tuần. Capuchino bạc hà tốt cho cổ họng của chị hơn.

Tôi sửng người khi nghe lời giải thích của Ju. Tôi không biết vì sao Ju lại biết điều đó, nhưng với tôi, kem ở Naïve vẫn là ngon nhất. Tôi vẫn bị đau họng

vào mùa đông nếu ăn kem, nhưng mùa đông trước thì tôi không còn đau họng khi ăn kem nữa.

Tôi nhìn ánh mắt lạ thường của Ju, tôi biết Ju đang giấu tôi chuyện gì đó. Nhưng tôi nghĩ, tôi cần cho Ju biết chuyện của Minh. Một ngày đặc biệt của tôi và Ju, sẽ là ngày mà giữa chúng tôi chẳng còn chuyện gì giấu nhau cả.

Tôi xoay cốc capuchino trong tay.

- Vài ngày trước chị có gặp Minh. - Tôi ngập ngừng - Nhưng bọn chị chỉ là những người bạn.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Ju, đôi mắt trong veo như phủ một làn nước mỏng, nhưng hôm nay, đượm buồn. Một nỗi buồn làm chính người nhìn vào đôi mắt ấy, cũng cảm thấy buồn lây.

Ju vẫn nhìn tôi, đến khi viền môi kéo thành một nụ cười, nhẹ nhàng, khó hiểu. Ju nói.

- Anh biết!

Thì ra, hôm Minh chở tôi về bằng xe đạp, Ju đều biết. Cả tối hôm ấy Ju đi tìm tôi vì không thể liên lạc được bằng điện thoại. Tối ấy, Ju đâu có đi đá bóng với bạn. Cũng đâu phải Ju sợ lạnh mà không dậy tập chạy theo lời tôi. Ju cứ xử lạ thường cũng bởi muốn tránh mặt tôi. Cũng bởi Ju không biết phải làm gì khi Minh quay về. Ju nói Minh là chàng trai mà tôi cần, là chàng trai đủ chín chắn, đủ mạnh mẽ để bảo vệ tôi. Người có thể kiên nhẫn hàng giờ nghe tôi kể lể, để sau đó cùng tôi giải quyết mọi chuyện. Chứ không như Ju, một người kém tuổi tôi, chỉ biết chọc phá.

- Anh cũng biết. Minh vì chị mà không đi Mỹ.

Mắt tôi như nhòe đi. Những chiếc đèn trong Naïve chẳng còn soi rõ khuôn mặt Ju phía trước. Bất giác, tôi cảm thấy hụt hẫng. Trống rỗng. Cốc họng ngẹn ứ, tôi chẳng biết nên nói gì và phải làm gì. Vậy Ju có còn yêu tôi? Còn tình yêu đâu như những bong bóng xà phòng? Lung linh. Dễ vỡ?

Tình yêu với một cô gái lớn tuổi hơn mình, một cô gái luôn đòi hỏi sự chiều

chuộng, một cô gái ương bướng và cứng đầu. Ju còn yêu một cô gái như thế? Hay những gì vừa trải qua trong suốt một năm qua, chỉ là những rung động của một chàng trai tuổi trưởng thành, hay là sự thương hại cho một cô gái vừa chia tay người yêu và không thể quên được người cũ?

Ranh giới của sự thương hại và tình yêu là mỏng manh lắm. Ju có đang đi lạc không Ju?

- Vậy Ju nghĩ Minh là người phù hợp với chị sao?

Ju không nhìn vào mắt tôi khi tôi hỏi Ju câu đó. Ju chỉ im lặng. Sự im lặng như bóp nghẹt con tim tôi.

Tôi không đợi Ju trả lời, chạy vội ra khỏi quán, bỏ mặc sau lưng tiếng gọi của Ju, chỉ còn những đợt gió se lạnh tấp vào má, vào mắt, vào những giọt nước mắt nóng hổi đang thi nhau rơi.

Tôi chuyển nhà.

.....Sự thật là tôi tránh mặt Ju.

Tôi không biết phải đối mặt với Ju thế nào khi rời khỏi Naïve sau ngày hôm đó. Giữa chúng tôi vô tình có một khoảng cách.

Tôi hiểu Ju, tôi hiểu cái cách suy nghĩ có đôi nét trẻ con của Ju. Và tôi cũng hiểu những rào cản giữa chúng tôi vì đâu mà có.

Tôi biết Ju cảm thấy ái ngại những lần bạn bè cùng lớp tôi thường hỏi về tuổi Ju. Cũng bởi lẽ con gái chúng tôi thường mơ mộng, mơ mộng yêu một chàng trai nào đó hơn tuổi mình, chừng chạc hơn mình, tài giỏi hơn mình. Yêu một chàng trai hơn tuổi chắc chắn sẽ hơn một chàng trai kém tuổi.

Nhưng Ju đâu biết tôi đâu có quan tâm Ju có kém tuổi tôi hay hơn tuổi?, có chừng chạc hay trẻ con? Tôi chỉ cần Ju luôn lắng nghe tôi như cách mà Ju vẫn làm, luôn cố vũ tôi như cách mà Ju thể hiện, và hơn hết, bên Ju tôi luôn được là chính mình, luôn được cười thoải mái mà chẳng phải e dè hay ngượng ngùng.

Tôi cũng đâu có quan tâm Ju có biết sửa xe đạp cho tôi hay không? Có biết

thay bóng đèn khi bị cháy giúp tôi được không? Có biết gì về điện, về Gas, về giá cả...như những chàng trai trưởng thành khác vẫn biết.

Tôi vẫn nhớ khuôn mặt nhọ nhem của Ju khi sửa xe đạp cho tôi, vẫn nhớ cái vẻ lóng ngóng khi thay bóng đèn bị cháy, vẫn nhớ những buổi chiều khi Ju dỡ tung chỗ dây điện của phòng mình chỉ để thay cho tôi công tắc điện khác, nhưng rất cuộc, Ju vẫn phải gọi thợ điện để sửa điện phòng Ju.

Tôi biết, Ju đã cố gắng để quan tâm tôi. Nhưng tôi vẫn luôn nói Ju rằng : Trẻ con!

Tôi không biết rằng hai từ ấy khiến Ju buồn.

Tôi không trách Ju. Tôi chỉ trách bản thân mình đã đòi hỏi ở Ju quá nhiều.

...

Chuyển nhà cũng đã được gần hai tuần, nhưng tôi vẫn chưa quen với không khí vốn yên lặng ở đây. Tôi cũng dành một ít thời gian để trồng những chậu hoa nho nhỏ, tập đánh những bài đàn khó mà trước đây tôi chưa từng thử. Cố gắng thay đổi một số thói quen, và cố gắng để tâm trí tập trung vào việc học.

Minh cũng giúp tôi hòa nhập với môi trường mới. Cuối tuần, khi cả hai đều rảnh, Minh thường tới rủ tôi đi lòng vòng Hà Nội. Tôi gật đầu.

Nhưng có khi, cả buổi chẳng nói với Minh được lời nào ngoài lời chào và tạm biệt. Minh hỏi thì tôi chỉ ừ.

Tôi biết rằng Minh muốn tôi cười nhiều như ngày trước, nhưng...

.....tôi chỉ thấy Ju ở Hà Nội mà thôi.

Có lần, Minh đưa cho tôi một chiếc kem ốc quế đủ sắc màu, cười.

- Hôm nay không dùng Capuchino bạc hà nữa. Được không Ki?

Nhìn que kem đủ sắc màu, bất giác, tôi nhớ đến Ju. Nhớ nụ cười nửa miệng, nhớ cái vẻ ngượng ngùng ngày nào khi Ju nói tới ” ngày mà chúng ta yêu nhau”, nhớ cả cái cách mà Ju vẫn hay trêu tôi, nhớ dáng người cao lêu nghêu

mà dù tôi có lấy đà bật lên cũng chưa bằng...

Tôi khóc. Tôi bật khóc như một đứa trẻ trước mặt Minh. Tôi không biết được nét mặt của Minh khi ấy, chỉ thấy một bàn tay đang vỗ nhẹ vào vai mình.

Tôi nhớ Ju.

Gần tuần nay, tôi thường phải đến tòa soạn vì có nhiều bài vở liên quan. Cũng thấy lạ vì không thấy Minh ở tòa soạn, bình thường Minh vẫn đến khá sớm.

Cuối buổi thực tập hôm ấy, tôi nhận được thông báo có học sinh mới nhận thay nhiệm vụ của Minh, khi tôi thắc mắc hỏi chị biên tập, thì biết Minh đã xin nghỉ từ hôm qua.

...

Kéo cánh cửa Naïve quen thuộc và bước vào, tôi đã thấy Minh ngồi đợi mình từ trước. Tôi đẩy ghế, ngồi xuống. Nhưng chưa kịp nói gì, Minh đã cướp lời.

- Định nói cho Ki từ hôm qua. Nhưng Minh bận thu sếp giấy tờ.

Tôi nhạc nhiên hỏi.

- Minh định đi đâu sao?

Minh cười, rồi gọi cho tôi một cốc kem đủ sắc màu, dạn.

- Phải ăn hết nhé Ki.

Tôi chẳng hiểu gì, nhưng vẫn cố gắng ăn hết cốc kem phía trước. Minh vẫn ngồi đối diện tôi và chăm chú nhìn tôi ăn cốc kem, cho đến khi tôi đẩy ly kem rỗng về phía trước, Minh mới cười xòa.

- Kem Naïve ngon đúng không?

Tôi gật.

Minh nhìn tôi một lúc, sau mới mở lời.

- Xin lỗi Ki.

- Vì chuyện gì vậy Minh? - Tôi hỏi.

Minh kể cho tôi về chuyện của những ngày trước. Cái ngày thứ 7 đặc biệt với tôi và Ju ấy, Ju có đến tìm Minh.

Ju nói Ju biết Minh không sang Mỹ, biết Minh ở lại là vì tôi. Khi ấy Minh chỉ cười. Minh nói với Ju rằng : - Nếu Minh còn yêu Ki, vậy Ju có chia tay Ki không?

Ju thẳng thừng :

- Không bao giờ.

- Nhưng nếu Ki cần một người trưởng thành hơn thì sao?

Ju trẻ con như vậy đấy! Và đó là lí do Ju cứ xử lạ thường như vậy vào hôm đó. Ju vẫn luôn trẻ con, tôi biết mà.

- Mai Minh sẽ bay sang Mỹ. Lần này là thật Ki à.

Tôi không nói gì. Chỉ gật đầu. Tôi không trách Minh, bởi tôi hiểu những gì Minh làm. Chỉ cảm thấy hơi buồn, vì sau tất cả tôi vẫn hiểu lầm Ju.

—

Trời bất chợt đổ mưa rào, cũng may tôi vừa kịp về tới nhà. Cũng cảm thấy run run vì lạnh ,tôi lập cập tra chìa khóa mở cửa.

- Chào chị. Là anh đây!

Tôi gật mình. Hấp tấp đưa mắt nhìn quanh, trong bóng tối lò mờ hiện lên dáng cao lêu nghêu của Ju. Là Ju.

Bất giác mắt tôi nhòe đi. Trước mặt tôi là Ju, là cái người mà gần như cả tháng nay mất tăm, không một tin nhắn, không một cuộc điện thoại. Vậy mà hôm nay, lại bất thành xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười nhả nhở quen thuộc. Nhưng làm sao tôi có thể trách Ju được đây?

Tôi cố làm ra vẻ phớt lờ, tỉnh queo.

- Anh là ai?

Ju có vẻ ngạc nhiên lắm, chạy đến bên tôi, vồn vã hỏi.

- Anh là Ju. Là hàng xóm của chị đấy. Chị bị sao vậy? Ốm hả? Không nhớ gì nữa hả?

Tôi phì cười.

- Đúng là đồ trẻ con.

Ju ngẩn người, sau cũng cười toe.

- Chị cười là hết giận anh rồi hả?

Tôi bấu môi.

- Hàng xóm đến đây làm gì?

- Hàng xóm đến thăm người yêu. - Ju nhả nhở.

Sau thấy tôi không nói gì thêm, Ju mở lời.

- Thật ra anh rất muốn làm chị cười. Nhưng không biết làm cách nào, đành trêu chị vậy.

Nghe tới đây, tôi lừ mắt.

- Bộ hết cách thật hả?

- Vì đây là lần đầu tiên anh yêu một ai đó. - Ju ngập ngừng - Nên anh không biết, nhưng anh yêu chị theo cách riêng của anh.

Tôi cười. Rồi cũng sẫm soi hỏi lại.

- Thế giờ này mới dám đến nói những lời này hả?

Ju buột miệng.

- Đâu. Đây vẫn là khu trọ nhà anh mà.

Tôi thấy ghen. Không phải bởi cảm động, mà là cứ thấy từng tức. Thì ra, Ju vẫn thường xuyên tới đây, thường xuyên thấy tôi. Chỉ có tôi là đưa ôm cái nỗi nhớ nhưng một mình.

Nhưng chưa kịp nói ra cái nỗi bức tức của mình, một cánh tay đã kéo tôi lại gần, Ju nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, vênh váo.

- Kêu anh trẻ con ư? Xem ai đang ở trong tay ai?

Tôi phì cười. Đúng là...Quá trẻ con. Nhưng...Rất quyến rũ!

—

Hồi nhỏ, tôi vẫn thường mơ mộng về một Hoàng tử. Lớn hơn, tôi thường mơ ước rằng mình có thể yêu một chàng tài giỏi. Biết yêu, tôi nghĩ mình sẽ chọn một chàng trai hơn tuổi, hoặc ít ra anh ta cũng phải bằng tuổi tôi.

Nhưng ...

Tôi yêu Ju. Một chàng trai kém mình 2 tuổi.

Tôi vẫn chờ một người cầm một chiếc ô mang tới, nhưng tôi chọn Ju, một chàng trai cùng nắm tay tôi đi dưới cơn mưa ấy.

Có thể cách thể hiện tình yêu của Ju không như những gì mà tôi từng tưởng tượng, nhưng điều đó không có nghĩa rằng Ju không yêu tôi. Ju yêu tôi theo cách của Ju. Và theo cách đó, dù chúng tôi có vô tình lạc mất nhau, rồi cũng sẽ quay trở lại.

Yêu hết mình và chân thành. Vậy là đủ!

Vừa đặt chân xuống nước Mỹ, điện thoại Minh báo có tin nhắn mới, của Ju.

“Cám ơn anh, Minh.”

Minh mỉm cười, nhẹ nhàng cất điện thoại vào trong túi. Thật ra, sau ngày Ki chuyển nhà, Minh có tới tìm Ju, nói cho Ju biết rằng trong trái tim Ki chỉ có Ju mà thôi. Minh biết cậu nhóc không đủ tự tin khi giáp mặt với mình, đối mặt với một người đã từng rất hiểu Ki, đã từng yêu Ki và trưởng thành hơn cậu.

Minh cũng không thể nào quên những giọt nước mắt ngày hôm ấy của Ki. Minh hiểu rằng, dù cậu có cố gắng khiến người con gái cậu yêu cười, nhưng cô gái ấy chỉ yêu người đã từng làm cô ấy khóc. Ju là một chàng trai tốt, nhất định Ki sẽ không phải khóc vì cậu ấy, lần nữa.

Minh không hối hận vì chưa đủ dũng cảm để nói lời yêu Ki lần thứ hai. Bởi, chưa đủ dũng cảm nói lời yêu vì đó chính là tình yêu!

Có nhiều người vẫn cho người khác là sến súa và ngốc nghếch khi họ nói rằng:

“Chỉ cần người tôi yêu hạnh phúc, thì tôi sẽ để cô ấy ra đi.”

Nhiều người vẫn nói : Làm gì có ai cao thượng đến vậy? Làm gì có ai thấy người mình yêu hạnh phúc và vui vẻ bên người khác mà cũng hạnh phúc?

Chỉ có những người yêu thật lòng mới hiểu. Và cũng chẳng ai định nghĩa được tình yêu!